

gennem Praksis var blevet erkendt som fejlagtige eller uhensigtsmæssige, rettes, ligesom Fortolkningsspørgsmaal burde afgøres, uden at der dog skulde gribes ind paa det principielle Omraade. I saa Henseende har man fulgt det oprindelige Lovforslag.

Jeg skal nu nævne de vigtigste Punkter, paa hvilke det foreliggende Lovforslag afviger fra Tjenestemandsløven af 1919. I § 6 har man paa enkelte Undtagelser nær samlet Bestemmelserne om, hvem der er den ansættende Myndighed, og der er givet Bestemmelserne herom en noget anden Form end tidligere, men det drejer sig ikke om Realitetsændringer af nogen Betydning. I § 6, 6te Stykke er der indsat en Regel om Helbredsattester ved Ansættelsen, som har fundet Tilslutning baade hos Tjenestemandsgeneralerne og i Folketinget. Det var nemlig yderst uheldigt, at der ikke fandtes en saadan Bestemmelse i Loven af 1919, idet Staten udsatte sig for i sin Tjeneste at faa Folk, hvis Helbred allerede ved deres Indtræden var nedbrudt, saa man kunde sige sig selv, at deres Tjenestetid kun vilde blive kort, deres Tjeneste lidet fyldestgørende og Pensionering et Forhold, som ret snart maatte indtræde. Det var dette, man vilde værges imod ved at stille Krav om en Helbredsattest. Jeg skal i denne Forbindelse oplyse det samme, som jeg har nævnt i et Samraad med Folketingets Udvalg, at Bestemmelsens Betydning ikke er, at en Person skal være ganske normal for at blive ansat i Statens Tjeneste, men kun, at man inden Ansættelsen ved, hvorledes hans Helbredstilstand er. Der blev f. Eks. spurgt i Folketingets Udvalg, om der efter den nye Bestemmelse vilde være noget i Vejen for Ansættelse af vanføre. Jeg svarede derpaa: Nej, ikke paa nogen Maade. Der er forskellige Stillinge, som vanføre meget godt kan beklæde. Naar man kender deres Forhold og tager Hensyn dertil, er Bestemmelsen om Helbredsattest ingen Hindring.

I § 11, 1ste Stykke, er der givet den Regel, at ved Suspension skal Centralstyrelsens Afgørelse straks indhentes. § 26 samler alle de Bestemmelser, man hidtil i anden Del har haft om Lønningsancienettet, saaledes at der nu findes almindelige Regler derom. Det er øjensynlig meget hensigtsmæssigt, og det vil i forskellige Tilfælde overflødiggøre, at man paa Normeringslove søger særlig Hjemmel desangaaende.

I § 50 er der den vigtige Bestemmelse, at det Pensionsbidrag, som Tjenestemæn-

dene skal yde, ændres fra 2½ til 3 pCt. Til Gengæld opnaar Tjenestemændene den Fordel, at de faar Ret til at faa betalte Pensionsbidrag refunderet ved Afskedigeise uden Pension. Det er klart, at der herved gives Tjenestemændene en større Bevægelsesfrihed, hvilket betyder en reel Fordel for dem til Gengæld for, at de faar en ikke meget forøget Pengebyrde.

I §§ 72 og 73 er der foreslaaet forskellige Regler vedrørende Ministerpension. Det Forhold, der hidtil har bestaaet, nemlig at der kunde opnaas kongelig Resolution for højeste Pension for en Minister uden Hensyn til hans Tjenestetids Længde, har givet Anledning til overmaade megen Kritik, og Regeringen har ment det rigtigt at rydde denne Anstødssten til Side og indføre den Hovedregel, at Ministrene pensionsmæssigt skal være stillet ligesom Tjenestemændene og følge de almindelige Regler i saa Henseende. Det har ogsaa Betydning, at den Bestemmelse, hvorefter en Pensions højeste Beløb er fastsat til 8 000 Kr. — Reglen herom er fra den gamle Tjenestemandsløvs gaaet uforandret over i dette Lovforslag —, ogsaa omfatter Ministre i Modsætning til tidligere, saaledes at den højeste Pension for en Minister fremtidig ikke som hidtil bliver 9 000, men kun 8 000 Kr. Der er desuden den Bestemmelse, at en Tjenestetid paa under et Aar for en Minister overhovedet ikke giver Pensionsret. Det kunde synes en meget streng Bestemmelse, men man er gaaet ud fra, at naar Tjenestetiden som Minister varer under et Aar, vil det i de aller allerfeste Tilfælde være den paagældende muligt saa længe at holde sin tidligere Stilling aaben for sig, hvorimod dette ikke lader sig gøre, hvis Tjenestetiden strækker sig over et længere Aaremaal.

I Forbindelse hermed skal jeg nævne Reglerne i § 104, 2det og 3die Stk. I den Affattelse, hvori Stk. 2 er vedtaget af Folketinget, lyder det saaledes: „Udnævnes en Tjenestemand til Minister, kan den af ham hidtil beklædte Tjenestemandstilling holdes besat ved Konstitution, saa længe han er Minister, for saa vidt det ikke skønnes uforsvarligt af Hensyn til Stillingens Tarv. Med Hensyn til Dommere har det sit Forblivende ved Bestemmelserne i Retsplejeloven af 11. April 1916 § 44.“ Det første Punktum fandtes i Ministeriets oprindelige Lovforslag, det sidste er sat ind i Folketinget. Stk. 3 lyder: „Ministre maa ikke udover Rigsdagsvirksomhed have noget lønnet eller tantiemegivende Hverv i offentlige eller private Foretagenders Tjeneste.“ Baade med